

han af lutter Angst for, at Mennesket skulde give sig til at tiltale ham og spørge ham ud, var steget af i Utide.

Med sine nye Studiefæller paa Landboskolen knyttede han ingen Forbindelse. Dels var de fleste af dem ikke saa lidt yngre end han, dels stod de ham, baade hvad Interesser og aandelig Udvikling angik, saa fjernt, at der alene af den Grund ikke kunde komme noget Forhold i Stand. Sine Søskende besøgte han af og til om Søndagen, og en eneste Gang havde han haft Genbesøg af Eberhard; men til nogen virkelig Fortrolighed kom det stadig ikke, fordi nu ogsaa Per selv helst undgik det. I Vartov viste han sig af Forsigtighedshensyn ikke mere; han søgte nu de mindre overfyldte Kirker, hvor han kunde være sikker paa at faa en Siddeplads. Og forresten betragtede han sig heller ikke særlig som »Grundtvigianer«, ja var knap nok helt klar over, hvad Benævnelsen i kirkelig Henseende betød. Han var i sit Troesforhold endnu en Ensom, en Søgende; og Moderens Brev, som han nu havde læst i de forskellige Stemninger, forøgede kun hans Usikkerhed og gav ham meget at grunde over. Han kunde stadig ikke overvinde den instinktmæssige Uhygge, han straks havde følt ved dette Afskedsord, hvori han kun vanskeligt skelnede den moderlige Stemme, som han havde længtes efter. Han maatte tilsidst ligefrem tvinge sig